

Tonken met Zammataro

Zoals beloofd in Witvis Totaal no. 33 zijn we er nóg een dag op uit gegaan met de Duitse wedstrijdcrack Michael Zammataro. Nu alleen niet met de door hem zo geliefde feeder, maar met de vaste stok op een door hem gekozen water. In eerste instantie zou het de Ruhr worden, maar slechte berichten over de vangsten op deze kleine rivier deed hem besluiten mij mee te nemen naar de Rijn. De locatie is Duisburg, midden in het Roergebied met al zijn industrie. Toch kun je hier fantastisch vissen.

Het water van de Rijn staat deze dag ongeveer twee meter hoger dan het normale peil in deze tijd van het jaar en we hebben het over half augustus. Ook wat dát betreft hebben we een uiterst curieus zomerseizoen achter de rug. Die hoge waterstand maakt de aanblik van rivier nog imposanter dan hij normaal al is. Je vraagt je af of vissen met de vaste hengel op deze majestueuze, snelstromende watermassa wel zin heeft... Michael ziet echter geen reden om het niet te proberen. Vroeger vingen ze de vissen hier ook altijd op de stok, dus dat zou ook nu nog moeten kunnen. Er staat een flinke stroming op dit stuk water, want er zijn hier geen kribben. En om die stroming het hoofd te kunnen bieden, wil Michael gaan 'tonken'.

Tonken

Misschien is het handig om eerst even uit te leggen wat dat tonken precies inhoudt. Deze vismethode voor de vaste hengel houdt het midden tussen drijvend vissen met een dobber en op zink vissen. Bij het tonken maak je wel gebruik van een dobber, doch deze ligt niet in het water, maar wordt door de visser met de vaste stok voortdurend nèt boven de waterspiegel getild. Het lood, bestaande uit een simpel bulklood met een centraal gat,

wordt ook niet op de bodem gelegd, maar daar net boven getild. Wanneer je nu ingooit, laat je eerst even het lood op de bodem zakken en dan lift je het vervolgens een paar centimeter omhoog. Je moet nu dus continu

Een oude techniek, maar nog steeds effectief.

Zammataro hanteert dus ook de stok. En met verve!

Vissen met een langere hengel maakt het aansturen van je loodje alleen maar lastiger. Het loodje met een gewicht van 10 gram komt op ruim twee meter afstand van de speciale tonkdobber te staan. Die 30 cm overdiepte heb je nodig om de dobber boven het water te laten zweven. De dobber heeft een centraal gat en wordt op de lijn gefixeerd door een satéprikker in het gat te klemmen. De gekleurde antenne wijst niet omhoog, maar naar beneden. Het lijkt dus net of de dobber op z'n kop hangt. Ervaring moet leren of je genoeg overdiepte hebt gebruikt. Wanneer je de dobber bijna in het water hebt hangen en je voelt geen contact meer met de bodem, dan is het zaak de dobber wat dieper te zetten of een zwaarder loodje te nemen. Michael gebruikt een stevig tuig: zijn hoofdlijn is 18/00, de onderlijn 14 of 16/00 en ongeveer een halve meter lang, met daarop een haak 12. Het elastiek, maat 10, zit in twee delen en is beslist noodzakelijk om de sterke vissen het hoofd te kunnen bieden.

contact houden met het loodje. De stroming zal nu de lijn met het lood weg willen duwen. Door vervolgens de hengel rustig met de stroomrichting mee te geven, kun je er voor zorgen dat het lood net tegen of boven de bodem blijft hangen. Je moet daarbij dan wel constant spanning op de lijn houden. De dobber die je net boven het water laat zweven, dient als beetregistrator.

Dobber boven water!

Wie regelmatig op deze manier vist, zal op een gegeven moment precies zijn stek kunnen 'lezen'. Mocht er bijvoorbeeld in het driftraject een steen liggen, dan kun je het loodje er exact overheen tillen en dan weer laten afzakken tot net boven de bodem. De onderlijn loopt dan voor het lood uit en zal heel aantrekkelijk in de stroming bewegen. Een aanbeet in de stroming is overduidelijk: de zwevende dobber laat duidelijk een rukkende beweging zien. Het is wel een intensieve manier van vissen. Je zit constant met de hengel in je handen om je loodje over je voerstek te sturen.

Het gewicht van het loodje is afhankelijk van de diepte en de kracht van de stroming. In de regel kun je echter lichter vissen dan je zou denken; je maakt immers slechts gebruik van een stuk lijn dat even lang is als het water diep. Je hebt bovendien geen storende factoren als een dobber in het water hangen, deze til je immers net boven de oppervlakte. Over de vorm van het tonkloodje is overigens goed nagedacht. Deze loodjes zijn aan de onderkant vrij breed waardoor ze tijdens het drijven minder makkelijk vastlopen tussen de stenen.

Satéprikker

Michael peilt allereerst even de diepte. Er blijkt ongeveer 1,80 meter water te staan op een lengte van 9,5 meter.

20 Jaar oude pennen!

Voer met veel kleefkracht...

Zwaar, klevend en compact

Voeren op een flink stromend water zonder voerkorf is een heel verhaal op zich. Het voer moet dan zwaar, klevend en compact zijn. De voerballetten moeten snel naar de bodem gebracht worden en daar langzaam uit elkaar vallen om zodoende een voerspoor te creëren. Volgens Michael zijn de vissen hier gek op maden. Omdat je deze in de stroming niet los kunt bijschieten, worden deze samen met casters door het voer gemend. De voersamenstelling ziet er dan als volgt uit:

(Michael vist uiteraard met producten uit zijn eigen range)

- 4 kg barben mix;
- 800 gram big fish mix (zeer veel kleefkracht);
- 1 kg vette biscuitmeel;
- 1 liter fijn grind (om het voer te verzwaren).

Daar komen dan nog 1 liter casters en 2 liter grote maden bij.

Ook barbelen!!

Tijdens de eerste driften is het even zoeken of de diepteafstelling wel de juiste is. Er blijkt een aantal flinke

stenen te liggen waar je lelijk op kunt vastlopen. Nadat Michael zijn dobber iets minder diep heeft gezet, heeft hij

hier weinig last meer van. Hij weet nu waar die obstakels liggen en kan zijn loodje hier nu heel secuur overheen tillen. Het kan goed zijn dat je precies achter een steen een vis vangt, aangezien daar van nature ook voedsel zal blijven liggen. Na een minuut of tien volgt de eerste aanbeet; enkele flinke rukken aan de dobber verraden een mooie brasem die het elastiek vervolgens flink op de proef stelt. Als een verdere beet dan uitblijft, voert hij opnieuw een met maden doorspekte bal voer bij. Op de haak vist Michael eerst met drie maden, later wordt de aasaanbieding opgevoerd tot een wriemelend propje van vijf dikke maden. De vis hier op de Rijn reageert overigens beter op maden dan op casters. Vrij kort na het bijvoeren krijgt hij weer een paar aanbeten. Een dikke voorn en een nog dickere winde worden geland en een andere zware vis schiet los van de haak. De mooiste momenten van de dag moesten echter nog komen. Het spoor van maden heeft ook een aantal barbelen naar zijn stek gelokt. Iedereen die wel eens barbelen heeft gevangen, weet wel hoe sterk deze vissen zijn. Hier komt dan nog bij dat je ze op de vaste stok krijgt. Michael weet er

Ook barbeel op de stok!

twee in het net te krijgen. De grootste van de twee weegt een pond of vijf en ging er na het zetten van de haak werkelijk als een pijl vandoor richting

de volle stroom. Pas na minutenlang voorzichtig sturen en pompen was de vis onder de kant te brengen.

De sessie leverde een mooie vissen op. Het hoge water maakte het er allemaal niet eenvoudiger op en er lagen vrij veel stenen rond de voerstek van Michael. Bij een iets lagere waterstand kun je waarschijnlijk beter over die stenen heen op de zandbodem vissen. Toch was hij meer dan tevreden met zijn vangst. Hoewel hij deze manier van vissen al jaren niet meer had beoefend, heeft hij ons wel degelijk kunnen laten zien wat er mogelijk is met de vaste hengel op een hevig stromende rivier. Het is wel een erg intensieve manier van vissen en enige oefening is wel vereist. Je krijgt er dan echter wel iets moois voor terug.

JanWillem Nijkamp